LIGHT NOVEL

ideologue! 2

ชมรมคนต้านรัก

JUZO SHIIDA

illust. Hagure Yuki

ideologue! [ชมรมคนต้านรัก]

[ชมรมคนต้านรัก!] ideologue!

CONTENTS

บทที่ 1 P011
แผนเพื่อปลุกไฟปฏิวัติของการเคลื่อนไหวต้านรักและนำไปสู่การปฏิบัติจริง

บทที่ 2 P085
วิธีโฆษณาเชิงปฏิวัติโดยมีเป้าหมายที่การยกระดับการเคลื่อนไหวที่ไม่เคยมีมาก่อน

บทที่ 3 P159
การฝึกซ้อมกิจกรรมบนเทือกเขาเพื่อกำจัดผู้ศรัทธารัก

บทที่ 4 P241
สภาพของแผนโฆษณาชวนเชื่อเชิงปฏิวัติและความโกรธทางชนชั้น

Text by Juzo Shiida

Illustration by Hagure Yuki

Designed by Toru Suzuki (Team802)

ตัวอย่าง

ideologue!

[ชมรมคนต้านรัก!2]

บทที่ 1

แผนเพื่อ**ปลุก**ไฟ**ปฏิวัติ**ของ**การเคลื่อนไหวต้านรัก**และนำไปสู่**การปฏิบัติจริง**

แผนเพื่อปลุกไฟปฏิวัติของการเคลื่อนไหวต้านรักและนำไปสู่การปฏิบัติจริง

1

เดือนมีนาคม แม้ตามปฏิทินจะเป็นฤดูใบไม้ผลิแล้ว แต่อากาศหนาวยังคงหนักหน่วงเช่นเดิม โดยเฉพาะช่วงเช้าตอนมาโรงเรียนนั้นหนาวเสียจนนักเรียนหลายคนรีบสับฝีเท้าเดินไปยังประตูโรงเรียน

แต่ในบรรดานักเรียนเหล่านั้น คู่รักที่จูงมือกันมาตั้งแต่สถานีรถไฟต่างเดินเอื่อยเฉื่อยเพลิดเพลินกับความหนาว ทั้งสองหัวเราะให้กันอย่างสนุกสนานราวกับกำลังซึมซับชีวิตวัยรุ่นไปทีละก้าว ทันใดนั้นเอง...

"พวกสุขสมจงระเบิดไปซะ!!"

เสียงตะโกนที่ขยายด้วยเครื่องขยายเสียงก็ดังลั่นใส่พวกเขา

เธอคนนั้นสวมหมวกนิรภัยกับผ้าปิดหน้าอย่างเคยยืนอยู่บนส่วนปลายแหลมของอาคารใกล้ประตูโรงเรียนแล้วพูดต่อว่า

"ช่วงมัธยมปลายที่แสนสำคัญ...ช่วงวัยหนุ่มสาวที่จะไม่มีอีกเป็นครั้งที่สอง อยากจะใช้มันกับคนรักและมีความทรงจำที่เปล่งประกายร่วมกันเหลือเกิน...แต่อารมณ์ทั้งหมดที่กระตุ้นพวกเธอให้ทำเช่นนั้นเป็นเพียงความเพ้อฝันน่ารังเกียจ! จงสืมตาตื่นเสีย! และจงพิจารณาตัวเอง!! การจะหลุดพ้นจากการสะกดจิตหมู่ชื่อ 'ความรัก' ที่การปรับตัวเข้าหากันสร้างขึ้น มีแต่ต้องย้อนมองตัวเองใหม่เท่านั้น!! จงตั้งคำถามกับทุกสิ่งอย่ายอมรับสามัญสำนึกเอาง่ายๆ!!

มนุษย์อย่างพวกเรามีตรรกะวิบัติมาตั้งแต่รากฐาน...ไม่สิ ถูกปลูกฝังตรรกะวิบัตินั้นก่อนจะถูกส่งมาเกิดบนโลกนี้! พวกเธอกำลัง

ถูกหลอกให้เชื่อว่ามันคือ 'ความรัก' ที่เกิดจากเจตจำนงที่เสรี โปรแกรมการเพิ่มจำนวนตัวเองที่ละเอียดประณีตนี้จะลดผลิตภาพของพวกเราลงจนถึงขีดสุดและทำให้ทุกสิ่งมีชีวิตบนโลกนี้สูญพันธุ์โดยที่ทุกคนไม่ทันรู้ความจริง

หาซื้อกระเป๋าแบรนด์เพื่ออวดรูปลักษณ์ภายนอก มอบเหล้าราคาแพงที่ไม่รู้ความต่างเท่าไรให้กัน โพสต์เรื่องที่ได้ไปต่างประเทศลงโซเชียลเน็ตเวิร์กรัวๆ...การล้างผลาญนี้ทำให้ผลิตภาพที่พวกเราควรมีถูกช่วงชิงไปและมองข้ามข้อผิดพลาดที่น่าจะรู้ตัว ความต่างระหว่างบุคคลก่อให้เกิดความแค้นเป็นลูกโซ่ หมักหมม และระเบิดในที่สุด นั่นคือประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติ!

เรามาจบมันลงตรงนี้เถอะ! เราต้องหยุดวงจรอุบาทว์นี้ลง ณ ยุคนี้!!

และวันนี้คือวันที่สามมีนาคม วันเด็กผู้หญิง การจัดตุ๊กตา...แท่นบูชาของปิศาจที่น่าสะพรึงกลัวนั้น กำลังแสดงให้เห็นถึงสังคมที่บิดเบี้ยวอย่างชัดเจนไม่ใช่หรือ!

ข้าราชสำนักหญิงสามคนกับนักดนตรีห้าคน...ถ้าเป็นพวกเธอที่ชาญฉลาดคงเข้าใจแจ่มชัด ใช่ เกินมาสองคน! เวลาที่ชายหญิงมีคู่รักจะมีผู้ชายเกินมาสองคน! นี่คือการล้อเลียนว่าอัตราการเกิดของชายหญิงมีความต่าง ความสัมพันธ์ชายหญิงระหว่างพวกเขาและเธอที่นั่งอยู่ที่ชั้นสามและสองคงแสดงออกมาให้เห็นชัดเจนที่สุดแล้ว การคบซ้อนสองหรือสามเพื่อเก็บเป็นตัวเลือกเอาไว้ก่อน กลุ่มผู้หญิงปั่นหัวพวกผู้ชายด้วยท่าทีที่ชวนให้คิด มันคือการใช้ความรุนแรงโดยการปล่อยให้หวังลมๆ

แล้งๆ เป็นเวลาเนิ่นนาน! ...และผู้ที่มองภาพของศึกรักหลายเส้าจากจุดสูงสุดก็คือเจ้าชายและเจ้าหญิงที่มีทั้งตำแหน่งและทรัพย์สิน...พวกสุขสมยังไงล่ะ!

นี่แหละคือสังคม! นี่แหละคือความจริงของโลก! คิดว่าเรื่องพรรค์นี้หมายความว่ายังไง!?

การเบาะแว้งที่ไม่ได้อะไรนี่ ควรจบลงในยุคของพวกเรา!!

สิ่งเดียวที่เราทำได้คือ 'ปฏิเสธการสืบพันธุ์อย่างมีมโนธรรม' !

จงระงับแรงกระตุ้นในการสืบพันธุ์! พวกเราเดินสองขา มีแขนทั้งสองข้างที่ใช้ได้อย่างอิสระไม่ใช่เหรอ!! อย่าปล่อยให้ตัณหามายั่วยุได้สิ!

เพื่อจะปกป้องผืนดินผู้เป็นแม่...พวกเราต้องบีบคอพวกเราด้วยตัวเองและสูญพันธุ์ลงเสีย!

พวกสุขสมจงระเบิดไปซะ!!"

เธอ...เรียวเกะ คำโอรุกล่าวสุนทรพจน์อย่างเร่าร้อนจนจบ

ที่ผ่านมาเธอมาปราศรัยเช่นนี้หน้าประตูโรงเรียนหลายครั้ง แม้จะถูกเมินด้วยนักเรียนส่วนใหญ่ แต่ก็มีหลายคนหยุดเท้าฟังการปราศรัยของเธอ

แต่ตอนนี้รอบๆ เธอไม่มีใครเลย พวกนักเรียนที่เดินลอดประตูโรงเรียนแค่ส่งยิ้มเย็นชาชำเลืองมองเรียวเกะแล้วรีบมุ่งไปยังตู้วางรองเท้า

"นี่ เรียวเกะ..."

ผมทนอยู่ตรงนั้นไม่ได้จึงมาซ่อนตัวและส่งเสียงทักเธอ เรียวเกะก็ตอบ "อือ" อย่างห่อเหี่ยวใจก่อนลงมาจากข้างบน

สภานักเรียนไม่สนใจพวกเราที่สูญเสียพลังในการปลุกระดมมวลชนอีกแล้ว ดีไม่ดีพวกเราอาจจะกำลังดิ้นรนอยู่ในแผนที่ทำให้พวกนักเรียนเห็นว่าพวกเราคือ 'พวกไม่สุขสมน่าสงสารที่ปฏิเสธความรัก' และทำให้พวกเขาอยากเป็นพวกสุขสมยิ่งขึ้นก็ได้

ที่พวกเราชมรมพันธมิตรเยาวชนต้านรักสูญเสียกำลังไปถึงเพียงนี้เป็นเพราะความพ่ายแพ้ในวันที่สิบสี่กุมภาพันธ์...ความล้มเหลวของ 'การต่อสู้ทำลายล้างวาเลนไทน์' แม้จะโชคดีที่หนีมาได้ยังปกปิดตัวตนไว้ได้ แต่ห้องชมรมของชมรมวิจัยฟลาวเวอร์อะเรนจ์เมนต์ที่ยึดครองไว้โดยมิชอบก็ตกอยู่ในความดูแลของสภานักเรียนแล้ว

การพ่ายแพ้ในครั้งนั้นทำให้มวลชนสูญเสียศรัทธาในพวกเรา หัวใจของพวกนักเรียนในตอนนี้ห่างไกลจากการต้านรัก และถูกจองจำอยู่ในกรงขังของการ 'ใช้ชีวิตวัยรุ่นดีๆ' ไป...

○

"แล้วจะให้ทำยังไงเล่า!"

หลังเลิกเรียน เสียงหงุดหงิดของเรียวเกะดังก้องในฐานลับใต้ดินของชมรมพันธมิตรเยาวชนต้านรักที่ไม่กว้างนัก

"ไม่มีใครฟังฉัน ขนาดคนไม่มีแฟนยังชำเลืองมองฉันแบบยิ้มเยาะแล้วเดินผ่านไปเลยนะ สถานการณ์เป็นแบบนี้ต้องทำยังไงถึงจะดึงหัวใจของมวลชนกลับไปสู่การ 'ต้านรัก' ได้ล่ะ!?"

ผมและสมาชิกชมรมคนอื่น รวมสี่คน ไม่รู้จะตอบเสียงตะโกนแสนเศร้านั้นอย่างไรดี

ฐานแห่งนี้ถูกสร้างขึ้นในชั้นใต้ดินของโรงเรียนและเคยถูกใช้เมื่อนานมาแล้ว มันอยู่ตรงกลางระหว่างอาคารชมรมกับหอประชุม พวกเรากำลังนำห้องที่เคยถูกใช้เมื่อยุควุ่นวายในอดีตกาลกลับมาใช้ประโยชน์อีกครั้ง

ชมรมพันธมิตรเยาวชนต้านรักก็เป็นตามชื่อที่ตั้งไว้ เป็นกลุ่มเคลื่อนไหวเพื่อให้โลกนี้ตื่นจากการสะกดจิตหมู่ที่ชื่อว่า 'ความรัก' และพยายามเปลี่ยนมนุษยชาติทุกคนให้กลายเป็นพวกไม่สุขสมเพื่อช่วยเหลือพวกเขา แต่ถึงจะมีจุดมุ่งหมายเป็นเลิศเช่นนั้น สมาชิกในชมรมตอนนี้กลับมีเพียงห้าคน และการเคลื่อนไหวก็ไม่ซึมซาบลงไปในกระทั่งโรงเรียนที่เรียนอยู่

ถึงเป็นกลุ่มที่อ่อนแอแบบนั้น แต่ปีที่แล้วเลวร้ายกว่าอีกเพราะตอนนั้นสมาชิกชมรมมีแค่คนเดียว นั่นคือเรียวเกะ คาโอรุที่เป็นประธานนั่นเอง

เรื่องเริ่มต้นในคืนวันคริสต์มาสอีฟ การปราศรัยของเธอที่ผมได้ยินในชิบุยะซึ่งคราคร่ำไปด้วยคู่รักจับมือเย้าหยอกกัน ดึงดูดให้ผมเข้ามาร่วมเคลื่อนไหว สมาชิกชมรมจึงเพิ่มขึ้นสองเท่าจากหนึ่งคนเป็นสองคน

หลังจบการสำรวจกำลังรบในการไหว้พระวันขึ้นปีใหม่และวันปีใหม่ไปได้หนึ่งเดือน ผมกับเรียวเกะก็เข้ายึดการกระจายเสียงภายใน

โรงเรียนและโฆษณาการเคลื่อนไหว ทำให้มีสมาชิกชมรมเพิ่มขึ้นอีกสามคน

นิชิโบริ ยู นักเรียนหญิงชั้นมัธยมสี่ซึ่งสังกัดชมรมศิลปะที่สอง เซกาซากิ วาตารุ นักเรียนชายชั้นมัธยมสี่สังกัดชมรมเทนนิส ผู้มีข่าวลือว่ามีแฟนคลับหลายกลุ่ม และมัธยมห้าเพียงหนึ่งเดียว ชินเมย์ อาคาเนะ ผู้มีร่างกายดึงดูดสายตาผู้ชายอย่างช่วยไม่ได้

รวมผมกับเรียวเกะเข้าไปแล้ว พวกเราชมรมพันธมิตรเยาวชนต้านรักห้าคนก็เริ่มเคลื่อนไหวอย่างจริงจัง

และวันที่สิบสี่กุมภาพันธ์ วันวาเลนไทน์ก็มาถึง เช้าที่หิมะตกหนา พวกเรารวมตัวกับผู้ร่วมอุดมการณ์คนอื่นๆ ทำการปิดตายโรงเรียน...เพื่อกันช็อกโกแลตออกจากเขตโรงเรียน

ช็อกโกแลตที่จะถูกนำเข้ามาในโรงเรียนถูกยึดหน้าประตู การแต่งกายของนักเรียนที่ประดับประดาดึงดูดเพศตรงข้ามจะถูกบังคับจัดระเบียบเสียใหม่ แน่นอนว่าแม้ตอนแรกจะมีการต่อต้านจากนักเรียน แต่ผลจากการพยายามอย่างสุดความสามารถของพวกเรา ทำให้นักเรียนกว่าครึ่งยอมสยบจนเห็นความสำเร็จอยู่แค่เอื้อม

ทว่าตอนนั้นเองที่สภานักเรียน หุ่นเชิดของกองกำลังศัตรูของพวกเรา คณะสนับสนุนมหาราคะที่พยายามทำให้โลกนี้ตกอยู่ในกำมือด้วยความรักได้ปรากฏตัวขึ้น พวกมันปลุกระดมเหล่านักเรียนที่ยังไม่ยอมรับแนวคิดของพวกเราและเข้าทำลายการปิดตาย

และแล้ว...พวกเราก็พ่ายแพ้ แนวหน้าถูกทำลาย ช็อกโกแลต

จำนวนมากหลั่งไหลเข้ามาในโรงเรียน ความพยายามของพวกเราสูญเปล่า และวาเลนไทน์ก็ดำเนินไปโดยที่แทบไม่ต่างจากทุกปี แน่นอนว่าผลลัพธ์ของมันทำให้มีคู่รักเพิ่มมากขึ้น

แม้การเคลื่อนไหวของพวกเราดูจะเกลี้ยกล่อมพวกนักเรียนได้ในช่วงหนึ่ง แต่พอล้มเหลวเช่นนั้น ตอนนี้พวกเขาก็ไม่หันมาแลอีกเลย การใช้กำลังเข้าสยบถือเป็นหายนะทำให้พวกนักเรียนเอาใจออกห่างจากการ 'ต้านรัก' พวกผมถูกพูดใส่ตามใจชอบว่า "ยังไงชีวิตวัยรุ่นมันก็ต้องมีความรัก" "พวกนั้นที่ปฏิเสธความรักก็แค่มีอคติกับคนที่ประสบความสำเร็จ" "พอไม่สุขสมนานๆ เข้าก็จะกลายเป็นพวกป่าเถื่อนแบบนั้น" "พวกไม่มีคนรักอย่างพวกนั้นจะทำอะไรก็ไม่ได้เรื่อง ไม่มีโอกาสชนะมาตั้งแต่แรกแล้ว" ทำให้ชมรมพันธมิตรเยาวชนต้านรักถูกดูถูกว่าเป็น 'กลุ่มหัวรุนแรงของพวกไม่สุขสม' ...มาจนถึงปัจจุบัน

"จะทำยังไงดี...ถ้าเป็นแบบนี้ต่อไป โรงเรียนของเราได้ตกอยู่ในมือคณะสนับสนุนมหาราคะแน่! ไม่ว่าใครก็จะต้องมีชีวิตหน้าหนึ่งในช่วงวัยรุ่นที่สนุกสนานอย่างเต็มที่กับคนรักและพวกพ้อง...ได้ร่วมทุกข์ร่วมสุข ถึงจะมีบ้างที่สวนทางแต่ก็บรรจบกันในที่สุด ได้ร่วมกันหลั่งเหงื่อหัวเราะให้กัน ร้องไห้ให้กัน...ได้มีแต่เรื่องสุขสมแบบนั้นแน่!! แบบนั้นจะดีแล้วเหรอ!?"

เรียวเกะพูดเช่นนั้นด้วยน้ำเสียงร้อนรน เธอใช้กำปั้นทุบโต๊ะอย่างไร้เรี่ยวแรงและห่อเหี่ยวลง ภาพของวัยรุ่นที่เธอพรรณนาถึงปรากฏขึ้นในหัวอย่างชัดเจน กลุ่มพวกสุขสมที่วิ่งอยู่ริมหาด...นักเรียนชายสุขสม

ที่แต่งชุดเมดในคาเฟ่แต่งหญิงตอนเทศกาลโรงเรียน นักเรียนหญิงสุขสมที่หัวเราะให้กับภาพนั้น และหลังจากเขาแต่งเสร็จแล้วก็นำชุดกลับบ้านมาให้แฟนสวมและสนุกกันสองคนคู่รัก...ในวันหนึ่งหลังจากทะเลาะกัน แฟนหนุ่มก็เดินตากฝนไม่กางร่มมากดออดที่บ้านของแฟนสาว ซึ่งแม้แฟนสาวจะประทับใจกับภาพนั้นอยู่บนชั้นสองแต่ก็ไม่อาจแสดงออกตามความรู้สึกของตัวเองได้จึงไม่ยอมยกโทษให้ วันรุ่งขึ้นเมื่อเห็นว่าเก้าอี้ของแฟนหนุ่มว่างอยู่ แฟนสาวจึงเป็นห่วง แต่พอคาบสาม ในที่สุดแฟนหนุ่มก็ปรากฏตัวและเห็นได้ชัดว่าเป็นหวัด "ทำไม...เป็นหนักขนาดนี้แล้วยังมาอีกล่ะ" ทั้งที่ตั้งใจจะไม่พูดด้วย แต่แฟนสาวก็เผลอถามไปเช่นนั้น "...เดี๋ยวเธอก็เป็นห่วงไม่เข้าเรื่อง...มันน่าราคาญนี่" ได้ยินแบบนั้นแฟนสาวก็เข้าไปกอด "คนบ้า! ...บ้าที่สด..." "เอ้า เข้ามาชิดแบบนั้นเดี๋ยวก็ติดหวัดหรอก" จากนั้นพวกสุขสมทั้งสองก็เป็นหวัดนอนซมกันทั้งคู่จนได้ แต่สายสัมพันธ์ของทั้งคู่ที่เกือบพังทลายก็เกี่ยวพันแน่นแฟ้นยิ่งขึ้น...

ใครจะยอมให้เป็นแบบนั้นกัน ความมุ่งมั่นในการต่อต้านพวกสุขสมของผมยิ่งแข็งแกร่งขึ้น

เมื่อมองไปยังสามคนรอบๆ นิชิโบริ เซกาซากิ คุณชินเมย์ ทั้งสามก็ดูเหมือนจะรู้สึกเช่นเดียวกัน ทุกคนตั้งมั่นมีไฟสู้ต่อกับพวกสุขสมขึ้นมาใหม่และลุกโชนไปด้วยความโกรธเกรี้ยว

"จะปล่อยให้มีการข่มเหงของพวกสุขสมแบบนั้นไม่ได้! ไม่ว่ายังไงก็มาก้าวข้ามสถานการณ์ลำบากนี้ด้วยกันเถอะ!!"

พอผมพูดจบ ทั้งสามก็พยักหน้าหนักแน่น

“เอาเลย” “มาทำลายภาพ ‘คนรัก’ ตามแบบแผนทั่วไปกันเถอะ!” “มาทำให้พวกนั้นเลิกสนใจเรื่องแปลกๆ กันเถอะ!”

ส่วนทางเรียวเกะ...เธอหลบตาผมและห่อปากเล็กๆ ดูไม่ค่อยพอใจ

“เรื่องนั้นมันก็แน่อยู่แล้ว...คิดแผนการให้เป็นรูปธรรมเถอะ”

พูดจบเธอก็หมุนเก้าอี้หมุนได้และหันหลังให้ผม

วันที่สิบสี่กุมภาพันธ์นั่น ก็...มีหลายอย่างเกิดขึ้น ทำให้เกิดความรู้สึกแปลกๆ ขึ้นระหว่างเรียวเกะกับผมแบบนี้

“เกิดอะไรขึ้นเหรอ?”

เซกาซากิที่นั่งข้างๆ กระซิบที่หู

“เปล่านี่ ก็แค่อารมณ์แปรปรวนอย่างเคยละมั้ง”

พอผมกลบเกลื่อน เซกาซากิก็ขมวดคิ้วราวกับลำบากใจเล็กน้อยและยิ้มแห้งๆ

“ตรงนั้น! เลิกซุบซิบกันได้แล้ว!!”

เรียวเกะตวาดขึ้นมาทันที หูไวชะมัด

ผมหันไปยังต้นเสียงและยกมือขึ้น...สายตาสบกับเรียวเกะที่หันมาทางนี้พอดี

และผมถูกเบือนหน้าหนีทันควันเธอคงยังโกรธกับสิ่งที่ผมทำเมื่อวันที่สิบสี่เดือนกุมภาพันธ์อยู่ละมัง หน้าแดงไปถึงหูเชียว

“ก็มีแต่ต้องฟื้นฟูความเชื่อมั่นผ่านการเคลื่อนไหวตามปกติเรื่อยๆ ไม่ใช่เหรอครับ?”

เซกาซากิเริ่มพูดราวจะกลบบรรยากาศที่เริ่มแปลกๆ

“เมื่อสูญเสียความเชื่อมั่นไปครั้งหนึ่งแล้ว การจะฟื้นฟูกลับมาเป็นสิ่งที่ยากครับ ไม่ว่าพวกเราพยายามทำสิ่งที่ถูกต้องสักแค่ไหนก็คงถูกมองว่าเป็น ‘กลุ่มพวกไม่สุขสมหัวรุนแรงที่อาละวาดเมื่อตอนวาเลนไทน์’ ไปสักพัก แต่ถ้าหยุดเคลื่อนไหว ความเพ้อฝันของ ‘ภาพของคนรักทั่วไป’ ที่แผ่ขยายไปในโลกนี้ก็จะกัดกินโรงเรียนแห่งนี้มากขึ้น สิ่งที่พวกเราควรทำคือไม่ท้อถอยไม่ว่าจะถูกปฏิบัติด้วยอย่างเย็นชาและยืนยันความคิดต่อไปครับ แม้ความล้มเหลวในอดีตจะไม่หายไป แต่มันจะจางลงในความทรงจำที่อยู่ในใจของผู้คนแน่ครับ”

ความเห็นสมเป็นเซกาซากิ ฟังดูดีมีความถูกต้อง

แม้เรียวเกะจะพยักหน้าให้กับคำพูดนั้น แต่ก็ทำหน้ากลุ้มใจขึ้นมาและคัดค้าน

“เซกาซากิ การคาดคะเนของนายน่าจะถูกต้องและหาอะไรมาโต้แย้งไม่ได้...แต่” หลังจากชะงักไปครู่หนึ่ง เธอก็พูดต่อแบบเร็วขึ้นเล็กน้อย “การปราศรัยในสภาพนั้น ต่อให้เป็นฉันที่หน้าทนมันก็เป็นเรื่องยากอยู่นะ!”

ปราศรัยโดยที่ไม่มีใครฟังและถูกหัวเราะเยาะเพียงอย่างเดียว... ก็จริง มันคงบั่นทอนสภาพจิตใจน่าดู

“นั่นสินะครับ...ผมอาจจะนึกถึงภาระของคุณเรียวเกะน้อยไปก็ได้” เซกาซากิยังคงพูดด้วยน้ำเสียงสุภาพ เขาค้อมศีรษะลง “เราคงต้องคิดการประชาสัมพันธ์แบบใหม่ที่ไม่ต้องพึ่งการปราศรัยของคุณเรียวเกะคนเดียวอย่างปัจจุบันและไม่เป็นภาระให้กับสมาชิกชมรมสินะครับ อย่างเช่นใช้ใบปลิว...”

หลังจากเซกาซากิพูดเช่นนั้น เขาก็หยุดลง

"แต่เครื่องพรินต์อยู่ที่ห้องชมรมวิจัยฟลาวเวอร์อะเรนจ์เมนต์สินะครับ..."

ความเงียบเข้าปกคลุมห้องอีกครั้ง

ก่อนจะพ่ายแพ้ในวันวาเลนไทน์ พวกเราชมรมพันธมิตรเยาวชนต้านรักเคยมีฐานทั้งบนดินและใต้ดิน พวกเราเคยครอบครองห้องวิจัยฟลาวเวอร์อะเรนจ์เมนต์ที่อยู่ในอาคารชมรมชั้นสามซึ่งถูกทิ้งว่างไม่มีสมาชิกชมรม และลอบนำเครื่องพรินต์ที่พังแล้วในอาคารชมรมที่เหมือนกับที่ทิ้งขยะมาซ่อม ก่อนนำไปวางเพื่อใช้งานในห้องชมรมนั้น

แต่วันนั้น ผมกับเรียวเกะถูกต้อนจนตกที่นั่งลำบากต้องหนีเข้าไปที่นั่นเป็นที่หลบภัยสุดท้าย ก่อนจะถูกล้อมด้วยสภานักเรียน = คณะสนับสนุนมหาราคะ...แม้จะหนีเอาชีวิตรอดมาได้อย่างหวุดหวิด แต่ห้องชมรมวิจัยฟลาวเวอร์อะเรนจ์เมนต์ก็ตกอยู่ภายใต้การดูแลของสภานักเรียน ได้ยินว่าสมาพันธ์กิจกรรมชมรมซึ่งมีหน้าที่ดูแลกิจกรรมชมรมในโรงเรียน โดนสภานักเรียนตำหนิอย่างหนักที่ปล่อยให้มีห้องว่างจนกลายเป็นรังของกลุ่มหัวรุนแรงของพวกไม่สุขสม

"ถูกต้องตามนั้น นอกจากนั้นเครื่องพรินต์ในโรงเรียนก็เหลือแค่สองที่คือที่ห้องพักครูกับห้องสภานักเรียน ซึ่งจะใช้ของพรรค์นั้นก็ไม่ได้ จะพรินต์ที่ร้านสะดวกซื้อหรือบ้านก็มีค่าใช้จ่ายเยอะจนไม่น่าทำจริงได้"

หลังจากเรียวเกะพูดนิ่งๆ เธอใช้ข้อศอกยันกับโต๊ะและประสานนิ้วเข้าหากัน ก่อนจะแนบหน้าผากลงไปกับมือ

พอห้องกลับมาเงียบสนิทอีกครั้ง คราวนี้นิชิโบริก็เป็นฝ่ายพูดขึ้น

"หาทางทำอะไรสักอย่างเพื่อยึดห้องคืน"

แม้เป็นคำที่พูดออกมาง่ายๆ แต่ก็แฝงไว้ด้วยเจตนาที่แรงกล้า

"ไม่ว่ายังไงการจัดพิมพ์ได้อย่างอิสระคือสิ่งที่สำคัญ มีแค่เรื่องนั้นเท่านั้นที่ต้องรักษาเอาไว้ให้ได้"

พอนิชิโบริที่ไม่ค่อยชอบพูดยาวๆ พูดจบ เธอก็ถอนหายใจเฮือกใหญ่

"แล้วจะเอาคืนมายังไงล่ะ?"

พอเรียวเกะถาม นิชิโบริก็ตอบแบบง่ายจนเกินไป

"ใช้กำลัง"

ความเห็นของเธอออกไปในทางนียมสงคราม ผิดกับหน้าตาภายนอกที่ดูเรียบร้อย ผมพูดแทรกว่า

"เรื่องนั้นค่อนข้างเป็นไปได้ยาก ตอนนี้ห้องชมรมฟลาวเวอร์อะเรนจ์เมนต์มีชมรมยูโดที่อยู่ในอาณัติของสภานักเรียนคอยเฝ้า คงกลัวเราจะมาชิงคืนนั่นแหละ ถ้าไม่ชนะพวกนั้นก็เอาห้องกลับมาไม่ได้หรอกนะ"

ได้ยินแบบนั้น นิชิโบริก็หงอยไหล่ตก นี่เอาจริงเหรอเนี่ย

ชมรมยูโดและชมรมวิทยาการคอมพิวเตอร์ที่ร่วมต่อสู้กับพวกเราในการต่อสู้ทำลายล้างวาเลนไทน์นั้น ต่างถูกลงโทษในระดับหนึ่ง ชมรมยูโดเป็นงานใช้แรงงาน นั่นคือการเฝ้ายามตามที่สภานักเรียนสั่งอย่างที่บอกไปเมื่อครู่ โดยเฉพาะทาจิมะ ประธานชมรมที่มีบทบาทอย่างโดดเด่นนั้นถูกคนที่เขาเคยมีใจให้ในอดีต...ประธานนักเรียน มิยามาเอะใช้งานอย่างหนักในฐานะบอดี้การ์ด พอทำอะไรงุ่มง่ามก็จะโดนมิยามาเอะ

หมุนตัวเตะใส่กันจนเสียงทุ้มๆ ของเขาดังก้องในโรงเรียน สิ่งนั้นเริ่มกลายเป็นของขึ้นชื่ออย่างหนึ่งและเป็นที่รับรู้กันในโรงเรียนอย่างกว้างขวาง ถึงจะรู้สึกผิดที่ลากเขามาพัวพันกับการต่อสู้จนทำให้ชีวิตของคนคนหนึ่งต้องจบลง แต่เนื่องจากเจ้าตัวดูมีความสุขดีก็ถือว่าเจ๊กันไป

ส่วนชมรมวิทยาการคอมพิวเตอร์นั้นถูกใช้ให้ไปทำงานจิปาถะอย่างดูแลเพจของสภานักเรียน สร้างและจัดการแอคเคานต์ในโซเชียลเน็ตเวิร์ก ทำให้แต่ละวันยุ่งมาก ส่วนฟูจิเอดะที่ได้กินช็อกโกแลตไปจนเหมือนอาบนั้น ทำตัวดีขึ้นอย่างเห็นได้ชัดและคอยแมนเทนแนนซ์โค้ดที่เขียนด้วย FORTRAN77 ที่ผมก็ไม่รู้ว่าเอาไปใช้กับอะไรโดยไม่บ่นสักแอะ

"จะสู้คงไม่ได้จริงๆ นั่นแหละ..." คุณชินเมย์ที่เงียบฟังการสนทนาของเราสี่คนพูดแทรกขึ้น "หาอะไรที่มัน...คลี่คลายได้ด้วยการพูดคุยหรือเป่ายิ้งฉุบดีไหม? ฉันเป่ายิ้งฉุบเก่งนะ ต้องทำอะไรได้แน่ เนอะ?"

บรรยากาศที่ตึงเครียดผ่อนคลายลงทันที นี่แหละพรสวรรค์ของเธอ

"แต่...คิดว่าเจ้าพวกนั้นจะฟังที่เราพูดดีๆ เหรอ? พวกเราเป็นศัตรูกันอย่างชัดเจนเลยนะ"

เรียวเกะที่คลายความกดดันลง เกาแก้มเขินๆ พลางแย้งขึ้นเช่นนั้น

"ถ้าพยายามขอร้อง...จะมีหวังไหมนะ" "ไม่มีหวังหรอก"

ห้องกลับมาเงียบอีกครั้ง มีเพียงเสียงเข็มวินาทีของนาฬิกาแขวนเท่านั้นที่ดังก้อง

พวกเราต้องการเครื่องพรินต์เพื่อพิมพ์ใบปลิว การจะใช้เครื่อง

พรินต์ก็ต้องเอาห้องชมรมฟลาวเวอร์อะเรนจ์เมนต์คืนมา แต่ห้องชมรมนั้นตอนนี้อยู่ใต้การควบคุมของสภานักเรียนจึงต้องหาทางเกลี้ยกล่อมทวงคืนกลับมา...เป็นทฤษฎีที่ตรงไปตรงมามาก

"...คิดไปก็ไม่ได้อะไรแฮะ เอาเถอะ ข้อถกเถียงนี้ยกไว้ไปต่อวันพรุ่งนี้แล้วกัน ถ้าได้อาบน้ำนอนให้สบายอาจมีไอเดียดีๆ อะไรผุดขึ้นมาก็ได้ วันนี้พอแค่..."

วินาทีที่เรียวเกะจะพูดเช่นนั้น ผมก็รีบพูดปรามขึ้นมาว่า "เดี๋ยว" เพราะความคิดบางอย่างผุดขึ้นในหัวราวประกายแสง

"เอาแบบนั้นแหละ ไปขอสภานักเรียนให้คืนห้อง"

"...เห็นเงียบอยู่ตั้งนานนึกว่าจะพูดอะไรซะอีก" เรียวเกะพยายามไม่หันมามองผม เธอเหลือบแค่ตามาทางนี้ "เรื่องพรรค์นั้นมันไม่มีทางสำเร็จอยู่แล้วไม่ใช่เหรอ แค่เริ่มการเจรจาก็เป็นไปไม่ได้แล้ว ต่อให้ทำได้จริงก็คงเป็นกับดัก โดนจับตัวไประหว่างที่กำลังเจรจาแน่ เพราะทางนั้นได้เปรียบด้านกำลังรบ"

"ก็จริง" แม้ผมจะตอบรับเช่นนั้น แต่ก็พูดต่อ "แต่นั่นเป็นในกรณีที่เราไปเจรจาในฐานะ 'ชมรมพันธมิตรเยาวชนต้านรัก' ถ้าไม่ใช่แบบนั้น...อาจจะไปได้สวยก็ได้"

"...ไม่เห็นเข้าใจเลย นายตั้งใจจะทำยังไงล่ะ"

"หากันชนมาคั่นกลาง สรุปก็คือพวกเราต้องปลอมตัวเป็นกลุ่มอื่นแล้วไปเจรจากับสภานักเรียน"

2

แผนของผมเป็นแบบนี้

การจะชิงห้องชมรมเบื้องหน้าคืน จำเป็นต้องเจรจากับสภานักเรียน แต่พวกเราเป็นชมรมพันธมิตรเยาวชนต้านรักที่ถูกตีตราว่าเป็น 'กลุ่มหัวรุนแรงของพวกไม่สุขสม' และในภาวะสุ่มเสี่ยงย่อมไม่มีทางเจรจากับทางนั้นได้

ถ้าเช่นนั้นแค่เข้าไปเจรจาในฐานะกลุ่มอื่นกับสภานักเรียนเพื่อขออดีตห้องชมรมวิจัยฟลาวเวอร์อะเรนจ์เมนต์มาก็พอ การปล่อยเป็นห้องว่างจะทำให้มีพวกวายร้ายเข้ามาอาศัย...และเพื่อป้องกันเรื่องนั้นสภานักเรียนต้องแบ่งแรงงานมาคอยเฝ้ายามห้อง แต่ถ้ายกให้กลุ่มอื่นไปซะ ก็ไม่จำเป็นต้องทำเช่นนั้นอีก ซึ่งวิธีจัดการนี้นับว่ามีข้อดีสำหรับสภานักเรียนเช่นกัน

จากนั้น เกี่ยวกับเรื่องที่ว่าจะปลอมเป็นกลุ่มอะไร...หลังจากพูดคุยกันก็ได้ผลลัพธ์ว่า แทนที่จะกุกลุ่มใหม่ขึ้นมา ยึดกลุ่มที่มีอยู่แล้วไปเลยดีกว่า เพราะการเป็นกลุ่มที่มีชื่อในระดับหนึ่งแล้วจะทำให้เกิดภาพลักษณ์ที่ดีกว่ากลุ่มใหม่ที่ไม่รู้จัก แถมยังใช้เป็นฉากบังหน้าได้ดีอีกด้วย

เป้าหมายที่พวกเราหมายตาคือ 'คณะกรรมการรักษาระเบียบ' ที่เป็นเช่นนั้นก็เพราะไม่ต้องมีกิจกรรมจริงๆ อะไรมากนักและไม่ใช่ชมรม แต่เป็น 'คณะกรรมการ'

ปัจจุบันคณะกรรมการรักษาระเบียบไม่มีกิจกรรมอะไรมากนัก ซึ่งก็แน่อยู่แล้ว เพราะ 'การห้ามคบหากับคนต่างเพศอย่างไม่บริสุทธิ์ใจ' ซึ่งเป็นกฎของโรงเรียนนั้นสวนทางกับแนวทางของกับสภานักเรียน = คณะสนับสนุนมหาราคะ และเนื่องจากเป็นเช่นนั้น นักเรียนที่เกียจคร้านจึงเสนอตัวเป็นกรรมการรักษาระเบียบเพื่อป้องกันไม่ให้ตนโดนจับไปทำหน้าที่คณะกรรมการอื่นๆ ที่ดูจะลำบากกว่ามันเป็นแบบนั้นกันทั้งโรงเรียน ที่รู้เพราะผมเองก็เป็นกรรมการรักษาระเบียบเช่นกัน

เนื่องจากเป็น 'คณะกรรมการ' ...จึงเอื้อกับสถานการณ์ปัจจุบัน นั่นเพราะแม้ห้องชมรมจะอยู่ในอาคารชมรม แต่มันก็ถูกครอบครองโดยสภานักเรียน เดิมทีผู้ที่ดูแลอาคารชมรมคือกลุ่มเอกเทศไม่เกี่ยวกับสภานักเรียนที่ชื่อ 'สมาพันธ์กิจกรรมชมรม' แต่ผลลัพธ์ของเหตุที่เกิดในวันที่สิบสี่กุมภาพันธ์ทำให้มันตกอยู่ใต้การดูแลของสภานักเรียน จึงกลายเป็นว่าห้องนั้นถูกใช้โดยสภานักเรียน ไม่ใช่ถูกแบ่งให้กับชมรม ทว่าที่ตั้งมันก็เป็นซะแบบนั้น แถมห้องสภานักเรียนก็มีห้องหรูๆ อยู่ข้างห้องอาจารย์ใหญ่อยู่แล้ว จึงเรียกได้ว่ามีห้องเหลือเฟือ ดังนั้นถ้า 'คณะกรรมการ' ที่อยู่ภายใต้สภานักเรียนต้องการ พวกเขาคงยินดีมอบให้แน่

ถึงการที่คณะกรรมการได้รับห้องทำงานถาวรจะฟังดูแปลกๆ แต่ก็ใช่ว่าไม่มีกรณีตัวอย่าง คณะกรรมการดำเนินการงานวัฒนธรรมและคณะกรรมการดำเนินการงานฉลองครบรอบหนึ่งร้อยปีการสถาปนาโรงเรียนก็เคยได้รับห้องมาก่อน

ด้วยเหตุนั้น วันรุ่งขึ้นพวกผมชมรมพันธมิตรเยาวชนต้านรักจึง

เริ่มแผนลับเพื่อยึดคณะกรรมการรักษาระเบียบมาเป็นของตัวเองในทันที

อย่างไรเสีย ถ้าพวกผมไม่เป็นคณะกรรมการรักษาระเบียบกันซะก่อนก็เริ่มอะไรไม่ได้ และกรรมการรักษาระเบียบนั้นต้องเป็นนักเรียนชายหญิงหนึ่งคู่ต่อห้องจึงต้องขอร้องให้สลับตัวกัน

โชคดีที่ผมกับนิชิโบริเป็นกรรมการรักษาระเบียบอยู่แล้วและดูเหมือนคนรู้จักของเซกาซากิกับคุณชินเมย์ก็เป็นจึงน่าจะขอเปลี่ยนได้ไม่ยาก

ปัญหาคือเรียวเกะ

สิบนาทีก่อนเริ่มคาบเรียน มีคนมารวมตัวกันที่ห้องประมาณครึ่งหนึ่ง ช่วงที่เสียงเอะอะเริ่มดังขึ้นมาทีละน้อย เรียวเกะกำหมัดแน่นข้างๆ โต๊ะที่ผมนั่ง เธอจ้องไปยังทางออกของห้องเรียนที่อยู่ข้างหลัง

ประตูเปิดออก พอเห็นว่าผู้ที่เข้ามาคือโอโตะ กรรมการรักษาระเบียบอีกคน ผมก็พูดเบาๆ ให้เรียวเกะรู้

“เอ้า มาแล้วนะ”

“มะ ไม่ต้องบอกก็รู้น่า!”

หลังตอบเช่นนั้นโดยไม่หันมามองทางนี้ เรียวเกะก็หันไปยังโอโตะที่กล่าวทักทายเพื่อนๆ พลางหาวขณะมุ่งไปยังที่นั่งของตัวเอง

คงเพราะประหม่า ทำให้ท่าเดินของเรียวเกะไม่ค่อยเป็นธรรมชาติ

“คะ คือ...คุณโอโตะ”

พอเรียวเกะทักจากข้างหลัง โอโตะก็ตกใจหันกลับมา

“เอ๊ะ...เอ่อ...” เห็นเรียวเกะก้มหน้าน้อยๆ และเงียบไป โอโตะ

ก็กลอกตาไปมาคิดหาคำพูด

"อ๊ะ...เรียวเกะที่อยู่ห้องเดียวกันค่ะ" "คุณเรียวเกะที่อยู่ห้องเดียวกัน นะ แน่นอน รู้จักอยู่แล้วน่ะ"

เพื่อนในห้องยังคงจำหน้ากับชื่อของเรียวเกะไม่ได้ แน่นอน ผมเองก็สงสัยว่าทั้งห้องจำผมได้รึเปล่า

"คุณโอโตะเป็นกรรมการรักษาระเบียบสินะ?"

"เอ๊ะ...ใช่เหรอ? จำไม่เห็นได้เลยว่าเคยเข้าเป็นคณะกรรมการนะ...ทำไมเหรอ?"

"ช่วยเปลี่ยนให้ฉันได้รึเปล่า ฉัน...อยากเป็นกรรมการรักษาระเบียบน่ะ..."

พอเรียวเกะเตรียมใจหนักแน่นและพูดเช่นนั้น โอโตะก็จ้องเรียวเกะที่ก้มหน้าลงต่ำด้วยความประหลาดใจ

"ก็ไม่มีปัญหาหรอก...แต่ต้องบอกฝ่ายชายไว้ด้วยน่ะ...ว่าแต่กรรมการผู้ชายนี่ใครนะ แล้วฉันเป็นกรรรมการรักษาระเบียบจริงๆ เหรอ?"

ถึงจะค่อนข้างขอไปที แต่ผมเองก็ลืมไปว่าเป็นกรรมการรักษาระเบียบกระทั่งเมื่อวาน เลยไม่อยู่ในฐานะที่จะไปพูดว่าคนอื่นได้

"ไม่เป็นไรหรอก คุณโอโตะเป็นกรรมการรักษาระเบียบฝ่ายหญิง ส่วนผู้ชายคือ...ทาคาซาโกะ"

"ทาคาซาโกะ...?"

จำผมไม่ได้อย่างที่คิด เรียวเกะชี้มาที่ผม

"อืม... ชักจะคุ้นๆ ว่าเป็นแบบนั้นแล้วสิ...อ๊ะ!"

LIGHT NOVEL ในความดูแลของ DEXPRESS PUBLISHING

ideologue! 2

ชมรมคนต้านรัก! 2

ประพันธ์โดย JUZO SHIIDA
ภาพประกอบโดย Hagure Yuki
แปลโดย แมวน้ำถลาลม
เรียบเรียงโดย มนตรกานต์

ideologue! Vol.2
©JUZO SHIIDA 2015
First published in Japan in 2015 by KADOKAWA CORPORATION, Tokyo.
Thai translation rights arranged with KADOKAWA CORPORATION, Tokyo,
through TOHAN CORPORATION, Tokyo.

Thai translation rights © 2019 DEXPRESS Co., Ltd.

ISBN [e-book] 978-616-583-051-5

บรรณาธิการบริหาร กุลิน โรจน์รัตนอาณิชย์
กองบรรณาธิการ ชณินันท์ กิตติปภิมาคุณ, ชนัตถา นิติชาติ
พิสูจน์อักษร โศภิษฐา เข็มทองใหญ่
กราฟิก ปรีดาวรรณ เอี่ยมอุรามงคล, อภิสนธ์ รสไธสง
ฝ่ายผลิต อุบล มั่งมี

จัดทำโดย บริษัท เดกซ์เพรส จำกัด
จัดจำหน่ายโดย
บริษัท ดรีม เอกซ์เพรส [เดกซ์] จำกัด
19 สวนสน 9 ถนนรามคำแหง 60 แขวงหัวหมาก เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร 10240
โทร.02-735-6830 โทรสาร 02-374-1609
http://shop.dexclub.com/

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ.2558
โดย บริษัท เดกซ์เพรส จำกัด ห้ามลอกเลียนแบบส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือเล่มนี้
รวมทั้งการจัดเก็บ ถ่ายทอด ไม่ว่ารูปแบบหรือวิธีการใดๆ ด้วยกระบวนการอิเล็กทรอนิกส์
การถ่ายภาพ การบันทึก หรือวิธีการอื่นใด โดยไม่ได้รับอนุญาต

หมวดนิยายแปล
ชมรม - ไลท์โนเวล

9 786165 830515

ราคา 169 บาท

ISBN 978-616-583-051-5
ideologue! Vol. 2
©JUZO SHIIDA 2015
First published in Japan in 2015 by KADOKAWA CORPORATION, Tokyo.
Thai translation rights arranged with KADOKAWA CORPORATION, Tokyo, through TOHAN CORPORATION, Tokyo.

DEXpress

shop.DEXclub.com | DEXpressclub

ความล้มเหลวจาก 'การต่อสู้ทำลายล้างวาเลนไทน์' ทำให้ชมรมพันธมิตรเยาวชนต้านรักสูญเสียการสนับสนุนในโรงเรียนไป เรียวเกะจึงคิดแผนกอบกู้ความน่าเชื่อถือและเพื่อชี้ทางสว่างให้แก่นักเรียนด้วยการทำภาพยนตร์ชวนเชื่อเรื่องการต้านรัก!? ทำให้สมาชิกชมรมที่สนับสนุนแนวคิดของเธอต้องไปถ่ายทำในแคมป์สกีที่สภานักเรียนศัตรูตัวฉกาจของพวกเขาเป็นผู้จัดขึ้น!

สุดท้ายแล้วการถ่ายทำภาพยนตร์จะสำเร็จลุล่วงด้วยดีหรือไม่? ในครั้งนี้ชมรมต้านรักก็ยังโจมตีอย่างดุเดือด! พวกสุขสมเอ๋ย จงระเบิดให้ราบคาบไปซะ!!

ตัวอย่าง

LIGHT NOVEL